

Sygn. akt II AKa 485/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 grudnia 2022 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Radlińska

Sędziowie: SA Katarzyna Wróblewska

SO (del.) Piotr Bojarczuk (spr.)

Protokolant: st. sekret. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale prokuratora: Renaty Śpiewak

po rozpoznaniu w dniu 07 grudnia 2022 roku

w sprawie z wniosku H. G. przeciwko Skarbowi Państwa o zadośćuczynienie za krzywdę doznaną z tytułu wykonania kary pozbawienia wolności w związku z wykonaniem wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego w Lublinie z 22 września 1950 r. o sygn. akt Sr 409/50

apelacji wniesionej przez prokuratora oraz pełnomocnika wnioskodawczyni od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia z 30 lipca 2021 roku, sygn. XII Ko 23/21,

- 1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;*
- 2. wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Aka 485/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 lipca 2021 r. sygn. akt XII Ko 23/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
X	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
X	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
X	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
X	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	<p>Zaświadczenie Prezesa Sądu Wojewódzkiego w Lublinie z dnia 24 grudnia 1991 r. potwierdzające skazanie H. G. przez Wojskowy Sąd Rejonowy na karę 1 (jednego) roku więzienia, utraty praw i przepadku mienia.</p> <p>Postanowienie o unieważnieniu orzeczenia Sądu Wojewódzkiego w Lublinie z dnia 24 grudnia 1991 r.</p> <p>Akta IPN Lu 20/450</p>	<p>Dokument, w sposób nie budzący wątpliwości potwierdza fakt odbywania przez Wnioskodawczynię kary jednego roku pozbawienia wolności z tytułu podejmowanych działań na rzecz Niepodległego Państwa Polskiego.</p> <p>Dokument, w sposób nie budzący wątpliwości potwierdza fakt braku podstaw prawnych do wydania orzeczenia.</p> <p>Zbiór dokumentów, w sposób nie budzący wątpliwości potwierdza</p>

		fakt działalności Wnioskodawczyni na rzecz Niepodległego Państwa Polskiego.
--	--	---

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja pełnomocnika H. G., na korzyść pokrzywdzonej</p> <p>1. Punkt I zarzucający obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 8 ust. 1 ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w zw. z art. 32 ust. 1, art. 41 ust. 5 i art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 361 par. 1 i 2 k.c. poprzez odmowę zasądzenia odszkodowania ponad kwotę 180 000,00 złotych o zadośćuczynienie za krzywdę doznaną z tytułu skazania H. G. wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 22 września 1950 r, sygn.. akt Sr 409/50 oraz</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie odbiegającej od średniego przyjętego poziomu zasądzanych sum.</p> <p>2. Obraza przepisów postępowania: art. 7 i 410 k.p.k. poprzez oparcie wyroku jedynie na części okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a także poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów m.in. poprzez pominięcie zeznań Wnioskodawczyni w zakresie zatrudnienia i utraty roku na skutek pozbawienia wolności, jak również art. 228 par. 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 558 k.p.k. poprzez pominięcie faktów powszechnie znanych dotyczących średnich kwot zadośćuczynienia stosowanych w tego typu sprawach.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W ocenie Sądu Apelacyjnego, powyższe zarzuty nie zasługują na uwzględnienie, a co więcej mają charakter polemiczny z ustaleniami Sądu Okręgowego. Jak wynika z uzasadnienia stawianych zarzutów, skarżący odwołuje się do notoryjnych faktów, a mianowicie do okoliczności, iż pokrzywdzona odbyła karę 1 roku pozbawienia wolności w warunkach więzienia „stalinowskiego” w 1950 r., tym niemniej fakty te stały się kanwą orzeczenia Sądu Okręgowego, który właśnie uznał, że podstawą zasądzenia zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz H. G., stanowią przepisy ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Ponadto, Sąd</p>		

Okręgowy rozważył wszechstronnie przywołane przez apelującego okoliczności, a mianowicie fakt, że pokrzywdzona na skutek orzeczenia Wojtkowego Sądu Rejonowego w Lublinie, wobec którego to orzeczenia stwierdzono jego nieważność - przez okres 1 roku przebywała w więzieniu „stalinowskim” na Z. w L.. Sąd Okręgowy wszechstronnie opisał krzywdy jakich wskutek tego doświadczyła H. G.. Trudno jednak zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, aby Sąd pominął jakieś fakty przy czynieniu ustaleń dotyczących sytuacji życiowej pokrzywdzonej. W tym miejscu zwrócić należy uwagę na fakt, iż autor apelacji popada niejako w sprzeczność, z jednej strony formułując zarzut oparcia wyroku jedynie na części okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, z drugiej zaś strony, w uwagach wstępnych uzasadnienia apelacji stwierdzając, że wydany wyrok „co do istoty, nie budzi wątpliwości, a Sąd przeprowadził wnikliwie postępowanie”. Zaznaczyć należy, iż podstawowy dowód, poza materiałem w postaci niekwestionowanych dokumentów, w postaci zeznań pokrzywdzonej na okoliczność traktowania jej jako więźnia tzw. politycznego został przez Sąd meriti bardzo szczegółowo oceniony i stanowi on dostateczną podstawę do ustalenia wartości przyznanej rekompensaty finansowej na rzecz pokrzywdzonej (k. 2v.-3v. uzasadnienia). Z zeznań świadka H. G. wynika, że miała 18 lat jak trafiła do więzienia na Z.. Nie ulega też wątpliwości, iż wskazane przez świadka okoliczności krzywd jakich doznała pochodzą także z wtórnych relacji innych osób, które w tamtym czasie odbywały karę więzienia w tym

miejscu. Skala cierpień, „upodlenie, zniszczenie ducha jednostki - młodej dziewczyny”, jakich doznała pokrzywdzona została, wbrew twierdzeniom apelacji, dostrzeżona i rozważona przez Sąd Okręgowy. Jednak nie należy również zapominać o tych aspektach sprawy, które wskazują, iż sytuacja pokrzywdzonej w zestawieniu z innymi więźniami odbywającymi karę więzienia i przebywającymi wówczas na Z. w L., nie była krańcowo tragiczna. Świadek nie była bita, nie była głodzona, co miało miejsce w stosunku do innych więźniów, o czym wspomina sama H. G..

W orzecznictwie konsekwentnie wskazuje się, że odszkodowanie i zadośćuczynienie na podstawie przepisu art. 8 wymienionej wyżej ustawy przysługuje jedynie za te krzywdy i szkody, które pozostają w bezpośrednim i adekwatnym związku przyczynowym z wydaniem lub wykonaniem wyroku (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2014 r., VKK 52/14). Regulacja ta zatem ogranicza możliwość zasądzenia na podstawie art. 8 wymienionej wyżej ustawy, odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wyłącznie do skutków wydania lub wykonania orzeczenia albo decyzji. Przypomnieć należy, że sprawy o odszkodowanie i zadośćuczynienie z ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego toczą się na podstawie przepisów procedury karnej, ale uzupełniająco na mocy art. 558 k.p.k. stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego.

Wobec powyższego zastosowanie znajduje tu art. 6 kodeksu cywilnego, według którego ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Tak więc powinność wykazania twierdzeń uzasadniających zgłoszone w całości roszczenia o odszkodowanie i zadośćuczynienie obciąża wnioskodawczynię i działającego na jej rzecz pełnomocnika, a nie sąd. Analiza stawianych zarzutów, w kontekście uzasadnienia, wskazuje, że skarżąca i jej pełnomocnik nie wykazała dowodowo stawianych tez w zakresie żądań zwiększenia kwoty zadośćuczynienia, poza argumenty, które przyjął już Sąd meriti ustalając wysokość tego zadośćuczynienia. Zaznaczyć należy, że Sąd I instancji ma pełny zakres swobody w określaniu odpowiedniej kwoty, który wyznaczany jest przez okoliczności towarzyszące niewątpliwie niesłusznemu pozbawieniu wolności, które naruszając dobra osobiste H. G., powodowały szkody niemajątkowe u pozbawionej w ten sposób wolności, a ponadto jej liczne cierpienia fizyczne. Nie sposób zgodzić się z pełnomocnikiem wnioskodawczyni, że zasądzone przez Sąd Okręgowy zadośćuczynienie nie spełnia wymogów, o których mowa jest wyżej. Twierdzenie apelującego, że zasądzona kwota w wysokości 180.000 jest zbyt niska oraz że niesłusznie nie obejmuje ona odszkodowania w kwocie 33.600, które wynikać ma z utarty przez pokrzywdzoną 1 roku pracy, co w konsekwencji wpływa na wysokość jej świadczenia emerytalnego, nie znajduje uzasadnienia i jest niezrozumiała, w świetle prawidłowych ustaleń Sądu. Zadośćuczynienie oparte na treści art. 8 ust. 1 ww. ustawy nie służy

<p>wynagradzaniu zasług za działalność niepodległościową, lecz ma na celu rekompensatę rzeczywiście poniesionych krzywd i szkód, tak jak w przedmiotowej sprawie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego orzeczenia w części pkt I poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczynie H. G. kwoty 33.600 tytułem odszkodowania oraz podwyższenia kwoty zadośćuczynienia o 180.000 złotych do kwoty 360.000 złotych w miejsce orzeczonej kwoty 180 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną z tytułu skazania pokrzywdzonej wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Lublinie w dnia 22 września 1950 r. sygn. akt Sr 409/50.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Apelacyjny nie znalazł powodów do zmiany zaskarżonego orzeczenia z przyczyn wskazanych i omówionych wyżej. Samo subiektywne przeświadczenie pełnomocnika skarżącej, które nie jest w stanie podważyć toku rozumowania Sądu Okręgowego, nie może skutkować zmianą orzeczenia w kierunku sugerowanym w apelacji.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>Apelacja prokuratora w części dotyczącej zasądzenia na rzecz H. G. zadośćuczynienia w kwocie 180 000 złotych za krzywdę doznaną z tytułu skazania jej wyrokiem Wojskowego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>Sądu Rejonowego w Lublinie SR 409/50 z dnia 22 września 1950 r.</p> <p>Skarżący zarzucił:</p> <p>1) Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na niesłusznym przyjęciu, że rozmiar doznanej przez pokrzywdzoną krzywdy spowodowaniem niesłusznym pozbawieniem jej wolności w okresie od 6 października 1949 r. do 4 października 1950 r. uzasadnia zasądzenie na rzecz wnioskodawczyni kwoty 180.000 zł. Podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonych w sprawie dowodów prowadzi do wniosku, iż kwota ustalonego zadośćuczynienia jest rekompensatą wygórowaną.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W ocenie Sądu odwoławczego, nie zasługiwał przedmiotowy zarzut na uwzględnienie, albowiem Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej wykładni przepisów przywołanych ustaw oraz wydał prawidłowe orzeczenie na ich podstawie. Zarzuty oskarżyciela publicznego, dotyczące rzekomego błędu w ustaleniach faktycznych, przez przyjęcie, że kwota 180.000 tys. złotych nie jest kwotą odpowiednią w przypadku krzywd H. G. doznanych na skutek pozbawienia wolności nie jest zasadny.</p> <p>W uzasadnieniu apelacji i w zarzucie oskarżyciel publiczny wskazał, że kwota zasądzona na rzecz pokrzywdzonej przez Sąd Okręgowy jest zbyt wygórowana do okoliczności sprawy i realiów</p>		

gospodarczo - rynkowych w Polsce. Jednocześnie skarżący podkreślił w uzasadnieniu apelacji, że odbycie kary przez H. G. miało niewątpliwie związek z jej działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego i jest zasadne.

Wskazać w tym miejscu należy, że przepis art. 8 ust. 1 ustawy lutowej w zw. z art. 552 k.p.k. nie zawiera szczegółowych przesłanek pozwalających na ustalenie wysokości zadośćuczynienia i należy stosować kryteria wypracowane dotychczas w orzecznictwie. W kwestiach z zakresu prawa materialnego, nie uregulowanych odrębnie, mają wprost zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego odnoszące się zwłaszcza do zasad ustalania szkody i krzywdy, określania wysokości odszkodowania, zadośćuczynienia, a także zasądzenia odsetek. Niewątpliwie kwota przyznana tytułem zadośćuczynienia wnioskodawczyni winna być przybliżonym ekwiwalentem cierpień psychicznych i fizycznych doznanych przez młodą dziewczynę, oderwaną od rodziny, pozbawioną możliwości kształcenia oraz praw obywatelskich przez okres 1 roku. Należy jednak pamiętać, że charakter szkody niemajątkowej, bo taką jest w istocie krzywda, decyduje o jej niewymierności, a zwłaszcza w sytuacji zadośćuczynienia za krzywdę polegającą na pozbawieniu wolności tzw. więźniów politycznych. Ocena rodzaju doznanej w związku ze skazaniem krzywdy i wysokość zadośćuczynienia za jej doznanie jest trudna do skonkretyzowania w formie pieniężnej. Należy jednak mieć na względzie całokształt okoliczności dotyczących zarzutów i skazania, rodzaju kary i szkody

moralnej, możliwości i warunków życia osoby represjonowanej w okresie kary oraz inne skutki skazania. Skarżący wskazał, że nie ulega wątpliwości, że pokrzywdzona była pozbawiona wolności za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Nie kwestionował także cierpień fizycznych i psychicznych jakie doznała pokrzywdzona, a także następstw dla życia całej rodziny, po opuszczeniu więzienia przez H. G.. Oskarżyciel publiczny, jako kontrargument ustaleń Sądu meriti, odniósł się do skali cierpień jakich doznała pokrzywdzona wskazując, że pokrzywdzona nie była obiektem przemocy ze strony służb ani współosadzonych zaś intensywne przesłuchania nocne miały miejsce w początkowej fazie po zatrzymaniu i obejmowały 2-3 kolejne dni. Skarżący wskazuje, że największą uciążliwością dla uwięzionej była „nuda” oraz „zamknięcie”. Odnosząc się do tej argumentacji wskazać należy, że takie właśnie ustalenia dokonał Sąd I instancji nie uwzględniając w całości roszczeń wnioskodawczyni. Nie sposób w chwili obecnej ustalić już jakie elementy cierpień H. G. pozostawiły jej ślad w życiu osobistym. Pamiętać należy, co już wcześniej zauważył Sąd odwoławczy, że mamy do czynienia z młodą, uczącą się dziewczyną, która jest na początku drogi życiowej. Trafia ona do „stalinowskiego więzienia”, gdzie jest poddana trudnej do wyobrażenia presji psychicznej oraz fizycznej. Wprawdzie pokrzywdzona istotnie zeznaje, iż w stosunku do jej osoby nie stosowano bezpośrednio przemocy fizycznej ale zeznaje także, że przebywając w celi odczuwała dotkliwie zimno, zakrywał a się gazetami aby było cieplej. Otrzymywane racje

żywnościowe były bardzo skromne. Zwrócić należy również uwagę na groźby, które kierowane były względem jej osoby oraz względem jej najbliższych (usunięcie siostry ze studiów, zatrzymanie matki i jej zwolnienie z pracy). Te okoliczności świadczą o tym, że zadośćuczynienie za doznaną krzywdę jest adekwatne do doznanych cierpień. Dodatkowo należy odnieść się do faktu odbywania kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonego wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Lublinie, którego stwierdzono nieważność. Sąd Okręgowy prawidłowo rozważył skalę cierpień H. G. przez ten okres, dolegliwości natury fizycznej i psychicznej, a ponadto okres izolacji. W ocenie Sądu Apelacyjnego przedmiotowe zadośćuczynienie jest odpowiednie, ma ono charakter kompensacyjny, a więc przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej.

Nie jest także zasadna sugestia dotycząca nadmiernego wzbogacenia się wnioskodawczynie. W sprawie nie doszło do nadmiernego wzbogacenia wnioskodawczynie, albowiem Sąd I instancji prawidłowo dokonał ustaleń w zakresie ustalenia wysokości kwoty, a skarżący nie przedstawia konstruktywnych kontrargumentów w tym zakresie.

Wniosek

Wniosek o zmianę wyroku, w zakresie wysokości zasądzzonego zadośćuczynienia i zasądzenie na jej rzecz kwoty 120 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną z tytułu skazania jej wyrokiem Wojskowego Sądu

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Rejonowego w Lublinie Sr 409/50 z dnia 22 września 1950 r.	
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
W ocenie Sądu Apelacyjnego, przedmiotowa apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, w tym także wnioski skarżącego, z przyczyn wskazanych wyżej nie były zasadne.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 lipca 2021 r. sygn. akt XII Ko 23/21</u>	
Związłe o powodach utrzymania w mocy	
Sąd Apelacyjny nie znalazł powodów, aby uwzględnić zarzuty, jak i wnioski skarżących. Sąd Okręgowy przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe, a także zasadnie ustalił stan faktyczny w sprawie. Nie budzi zastrzeżeń przyjęcie podstawy prawnej orzeczenia, jak i wysokość ustalonego zadośćuczynienia.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
Nie dotyczy	
Zwięźle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania.	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		

Nie dotyczy		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
Nie dotyczy		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, Sąd Apelacyjny kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążył Skarb Państwa.

7. PODPIS
Piotr Bojarczuk Dorota Radlińska Katarzyna Wróblewska

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>		
Wpisać kolejny numer załącznika #		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik H. G.	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 lipca 2021 r. sygn. akt XII Ko 23/21	
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
X w części	#	co do winy
#	co do kary	
X	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
X	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

X	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
X	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>		
Wpisać kolejny numer załącznika #		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie	
Rozstrzygnięcie, brak albo	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30	

ustalenie, którego dotyczy apelacja	lipca 2021 r. sygn. akt XII Ko 23/21		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
X	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
X	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>1.4. Wnioski</i>			
#	uchylenie	#	zmiana